

IMRICH BUGÁR

(nar. 1955)

Zpracovaly žáčky ZŠ Jeseniova, Praha 3

Veronika Šeflová

Karolína Rousková

Anika Burdová

Natálie Freslová

Pedagogické vedení: Mgr. Marcela Šífová

Sportovec. Diskař. Mistr Evropy z roku 1982. Mistr světa z roku 1983. Stříbrný olympionik roku 1980. Atlet roku. Bývalý házenkář. Báječný tanečník ze StarDance. Amatérský kostelník.

Charismatický a velmi pohodový a milý člověk. Manžel, otec a dědeček. Náš vzor. Pan Imrich Bugár. Naše skupina ze Základní školy Jeseniova na Praze 3 měla možnost poznat více pana Imricha Bugára a natočit s ním rozhovor.

Pan Imrich Bugár se narodil 14. dubna roku 1955 na jižním Slovensku, národnost má maďarskou a žije v Praze. Je to známý reprezentant dříve Československé republiky v hodu diskem. Počátky jeho disciplíny však pro nás byly velmi překvapující a úsměvné.

„Celý život jsem rád házel, když jsem třeba jako dítě chodil pást krávy. Tak jsem házel kameny různě do cíle, do dálky. No byl jsem dobřej, protože i ve škole jsem vyhrával závody v hodu kriketovým míčkem.“

Pan Imrich Bugár měl veselé a pohodové dětství. Málokdo by dnes řekl, že tento vysoký urostlý muž byl dříve ministrantem a kostelníkem. Řád a zodpovědnost měl nejen na hřišti, ale už v dětství.

„Protože jsme bydleli blízko kostela, tak jsem chodil do kostela, dělal jsem ministranta a od dvanácti let jsem dělal dokonce tři roky kostelníka, takže každé ráno za deset minut šest jsem zvonil, pak jsem utíkal do školy.“

Disciplína hodů diskem pro něj nebyla automatickou volbou. Zabýval se fotbalem, hodem kriketovým míčkem, házenou, byl to velmi produktivní hráč, i co se zranění soupeřů týče. Stalo se, že soupeři při házené nechtěně zlomil kotník či prsty na ruce, proto se začal bát vystřelit. Nakonec mu v 15 letech dal jeho pan učitel do ruky disk se slovy...

„V neděli máš okresní přebor, tak tam tě přihlásím, když tak dobře házíš, tak zkus disk.“

Tím se zřejmě nastartovala jeho úspěšná kariéra, jelikož tento závod byl pro Imricha Bugára velmi úspěšný a skončil na 1. místě s výkonem 31,14m, na což velmi rád vzpomíná.

„Měl jsem radost takovou, že jsem dostal medaili, a protože jsem do Dunajské Středy jel na kole těch šest kilometrů, tak tu medaili jsem sundal až doma.“

Jako svůj největší úspěch však považuje první Mistrovství světa v atletice ve finských Helsinkách.

„Za svůj největší úspěch považuji 83. Rok, když se konalo 1. MS v atletice a já jsem první mistr světa v hodu diskem. To mi nikdo nevezme, hráli mi hymnu, vyhrál jsem, tak na to rád vzpomínám.“

Bohužel díky tehdejšímu režimu si v roce 1984 pan Bugár nemohl splnit další sen, a to jet na LOH do Los Angeles a pokusit se získat další medaili. Dle jeho slov se to pro něj mohla být nejuspěšnější olympiáda, jelikož měl výbornou formu a soupeře několikrát porazil...

„Já jsem byl přímo v Americe, když nám oznámili poprvé, že Sověti odřekli olympiádu, tak já jsem říkal, co je mi do nich, já jsem Čechoslovák, ale týden na to taky nám oznámili, že i naši odřekli olympiádu, co já na to říkám a jestli pojedu na Rudou olympiádu. Já jsem říkal: Nikam nejedu, já jsem se připravoval do Los Angeles a budu tady nebo nikam.“

Imrich Bugár neseděl jen s rukama v klíně a hlavou skloněnou, cestu na olympiádu si chtěl zaplatit z vlastních peněz. To mu však nebylo umožněno, jelikož pokud by opravdu odjel, na stadionu by mohl být pouze jako divák.

„Klidně to zaplatím sám, ale to člověka musí přihlásit olympijský výbor, bez toho člověk nemůže startovat na olympiádě... I když bych to zaplatil, tak bych byl jako divák, závodit bych nemohl. Nakonec vyhrál Rolf Danneberg, 66,64, takže celý závod v ranních hodinách jsem sledoval a já jsem říkal, to byla škoda, protože s Rolfem jsem v tom roce závodil jedenáctkrát a ani jednou mě neporazil, tak možná že v Los Angeles bych ho mohl také porazit. V tom roce jsem měl docela dobrou formu, protože můj nejslabší výkon by stačil na bronzovou medaili. Takže neříkám, že stoprocentně bych vyhrál, ale určitě bych bojoval o to zlato.“

Na Rudou olympiádu nakonec Imrich Bugár jel, ale skončil na 4. místě se svým nejhorším výsledkem 65,36m. Imrich Bugár říká, že příčinou neúspěšného hodu nebyl bojkot, jak se mnozí domnívali, ale nedostatečný prostor pro trénink a rytmus, jelikož sportovci přiletěli ve čtvrtek a závody byly nečekaně již v pátek místo v sobotu.

„Ve čtvrtek večer jsme přiletěli, trochu jsme byli unavení, a tak jsem říkal – v pátek trochu posilování a v sobotu hodím zase těch 67. No jo, ale nikomu nic neřekli a závody udělali v pátek odpoledne.“

Svoji diskařskou kariéru ukončil 17. září 1995, jelikož po 15 letech manželství čekali s manželkou svého prvního potomka a on se chtěl věnovat rodině. Na tento okamžik si pamatuje velmi dobře. Jeho poslední hod byl 55,44 a letěl se slovy: „Leť a už tě nechci vidět.“

V roce 2013 podvedl svůj diskařský kruh a začal se točit na parketu ve studiu StarDance, kde s tanečnicí Jitkou Šorfovou skončili na skvělém bronzovém místě.

„Pětiměsíční pohádka to byla pro mne, i když, když mne oslovili, abych do toho šel, tak jsem si myslel, že si dělají ze mne srandu. Ale po měsíci mne nakonec ukecali a souhlasil jsem s tím, a nelituji toho.“

Jsme velmi rády, že jsme měly možnost poznat pana Bugára osobně a přejeme mu, aby pohádka jeho života dlouho pokračovala a my si od něj dokázaly vzít kus jeho ctižádostivosti, optimismu a elánu, který kolem sebe šíří. A držely se hesla, které mu předal jeho tatínek:

„DĚLEJ NĚCO, A KDYŽ NĚCO VYBEREŠ, TAK TO DĚLEJ POCTIVĚ.“